

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 877

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 decembrie 2009

SUMAR

	Pagina	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 1.366 din 27 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a celor ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar	2-3	
Decizia nr. 1.376 din 27 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 189 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă	4-5	
Decizia nr. 1.389 din 29 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	5-6	
Decizia nr. 1.443 din 5 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 161 din Codul de procedură civilă	7	
Decizia nr. 1.445 din 5 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă		8-9
Decizia nr. 1.450 din 5 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă		9-10
Decizia nr. 1.451 din 5 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă		10-11
Decizia nr. 1.452 din 5 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 317 alin. 1 din Codul de procedură civilă		12-13
Decizia nr. 1.454 din 5 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. 5 din Codul de procedură civilă		13-14
Decizia nr. 1.514 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal		15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.366**

din 27 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a celor ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a celor ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul „Spiru Haret” din Târgu Mureș în Dosarul nr. 772/102/2009 al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.441D—2.451D/2009 și nr. 2.454D—2.464D/2009, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 2.440D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 2.441D—2.451D/2009 și nr. 2.454D—2.464D/2009 la Dosarul nr. 2.440D/2009.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 2.441D—2.451D/2009 și nr. 2.454D—2.464D/2009 la Dosarul nr. 2.440D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât, prin Deciziile nr. 842 din 2 iunie 2009 și nr. 989 din 30 iunie 2009, Curtea a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 14 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 772/102/2009, nr. 571/102/2009, nr. 768/102/2009, nr. 767/102/2009, nr. 649/102/2009, nr. 645/102/2009, nr. 661/102/2009, nr. 570/102/2009, nr. 776/102/2009, nr. 656/102/2009, nr. 578/102/2009, nr. 575/102/2009, nr. 574/102/2009, nr. 573/102/2009, nr. 572/102/2009, nr. 773/102/2009, nr. 771/102/2009, nr. 770/102/2009,

nr. 769/102/2009, nr. 585/102/2009, nr. 580/102/2009, nr. 581/102/2009, nr. 582/102/2009, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a celor ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar**, excepție ridicată de Sindicatul „Spiru Haret” din Târgu Mureș în cauze având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază că, prin adoptarea acestor ordonanțe de urgență, Guvernul refuză să aplice o lege adoptată de Parlament, ceea ce încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (4), precum și ale art. 61 alin. (1). De asemenea, se arată că Guvernul a adoptat ordonanța de urgență cu încălcarea exigențelor stabilite de art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât nu a indicat situația extraordinară care a stat la baza emiterii acesteia, nu a motivat corespunzător urgența acestei reglementări și a afectat drepturile constituționale ale personalului didactic, și anume dreptul la un nivel de trai decent și protecția socială a muncii.

În final, se consideră că au fost încălcate și prevederile art. 102 alin. (1) și (2), precum și ale art. 141 din Constituție, întrucât Guvernul nu a consultat Consiliul Economic și Social atunci când a adoptat aceste ordonanțe de urgență.

Tribunalul Mureș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și al art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 11 noiembrie

2008, precum și cele ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 30 ianuarie 2009, care au următorul cuprins:

— Art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008: „Art. 1. — Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...]”

3. După articolul 1 se introduce un nou articol, articolul 11, cu următorul cuprins:

«Art. 11. — (1) În cursul anului 2009 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit anexelor nr. 1.1, 1.2, 2 și 3, se majorează după cum urmează:

a) pentru perioada 1 ianuarie — 28 februarie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;

b) pentru perioada 1 martie — 31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;

c) pentru perioada 1 septembrie — 31 decembrie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b.

(2) Indemnizațiile pentru persoanele care ocupă funcții de conducere specifice, precum și indemnizațiile pentru îndeplinirea unor activități specifice învățământului pentru anul 2009 sunt cele prevăzute în anexele nr. 4 și 5».

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009: „La articolul 11 alineatul (1), literele a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 30 ianuarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și vor avea următorul cuprins:

«a) pentru perioada 1 ianuarie — 31 martie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;

b) pentru perioada 1 aprilie - 31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b»;

— Art. 3: „Valorile coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzute în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a, 3a, 1.1b, 1.2b, 2b și 3b la Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se aplică corespunzător perioadelor stabilite la art. 2 din prezenta ordonanță de urgență”.

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind caracterul de stat de drept, ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 41 alin. (2) privind dreptul salariaților la măsuri de protecție socială, ale art. 47 privind nivelul de trai, ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, ale art. 102 alin. (1) și (2) privind rolul Guvernului, ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare ale ordonanțelor de urgență, precum și ale art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Prevederile art. 1 pct. 3 ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008 au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 842 din 2 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 6 iulie 2009. În lipsa unei intervenții legislative a Guvernului sau Parlamentului în termenul de 45 de zile cât reglementarea legală în cauză a fost suspendată de drept, aceasta și-a încetat efectele în temeiul art. 147 alin. (1) din Constituție. În aceste condiții, în baza art. 29 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

II. Prevederile art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 989 din 30 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009. În lipsa unei intervenții legislative a Guvernului sau Parlamentului în termenul de 45 de zile cât reglementarea legală în cauză a fost suspendată de drept, aceasta și-a încetat efectele în temeiul art. 147 alin. (1) din Constituție. În aceste condiții, în baza art. 29 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a celor ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul „Spiru Haret” din Târgu Mureș în dosarele nr. 772/102/2009, nr. 571/102/2009, nr. 768/102/2009, nr. 767/102/2009, nr. 649/102/2009, nr. 645/102/2009, nr. 661/102/2009, nr. 570/102/2009, nr. 776/102/2009, nr. 656/102/2009, nr. 578/102/2009, nr. 575/102/2009, nr. 574/102/2009, nr. 573/102/2009, nr. 572/102/2009, nr. 773/102/2009, nr. 771/102/2009, nr. 770/102/2009, nr. 769/102/2009, nr. 585/102/2009, nr. 580/102/2009, nr. 581/102/2009, nr. 582/102/2009 ale Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.376

din 27 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 189 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Simona Ricu — procuror
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 189 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adriana Sărac în Dosarul nr. 5.288/211/2008 al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența constantă a Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.288/211/2008, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 189 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Adriana Sărac.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că, prin limitarea situațiilor în care se admite administrarea probei cu martori care au calitatea de rude sau afini până la gradul al treilea cu părțile litigante doar la cele două situații: divorțul și pricinile privitoare la starea civilă, se produce o discriminare între persoanele care promovează asemenea acțiuni și persoanele care promovează acțiunea privind partajul judiciar al bunurilor ce constituie comunitatea matrimonială de bunuri. Această restricționare în planul mijloacelor procesuale aflate la îndemâna părților, în cazul acțiunii de partaj, generează soluționarea unor situații identice prin aplicarea unor reguli diferite, ceea ce contravine dreptului la un proces echitabil. Mai mult, limitarea în acest mod a liberului acces la justiție nu este una rezonabilă, deoarece aceasta anihilează dreptul părții de a-și susține pretențiile. Or, subiectivismul care planează asupra mărturiei rudelor apropiate poate fi înlăturat prin depunerea jurământului și prin posibilitatea instanței de a cenzura parțialitatea unei mărturii ulterioare ascultării ei.

Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă apreciază că excepția este neîntemeiată. Excluderea rudelor sau afinelor până la gradul trei de la depunerea mărturiei în procesele civile are în vedere subiectivismul acestora în prezentarea și perceperea anumitor situații de fapt.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 189 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut: „*Nu pot fi ascultați ca martori:*

1. rudele și afinii până la gradul al treilea inclusiv;”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20, art. 21 și art. 53, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 80/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 19 februarie 2007, Curtea a reținut că „proba testimonială reprezintă unul dintre mijloacele probatorii cel mai frecvent folosite în procesul civil. Mijlocul de probă îl reprezintă tocmai declarațiile făcute de martor, persoană terță față de proces, care relatează în fața instanței fapte sau împrejurări concludente pentru soluționarea cauzei. În principiu, orice persoană care are cunoștință despre fapte relevante referitoare la pricina dedusă justiției poate fi ascultată în calitate de martor. De la această regulă legea procesual civilă instituie anumite excepții, indicând persoanele care nu pot fi audiate ca martori, precum și pe cele care sunt scutite de la obligația de a depune mărturie, în considerarea calității pe care o dețin.

În acest context, Curtea observă că interdicția consacrată de art. 189 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă se întemeiază pe o prezumție de parțialitate și subiectivism a rudelor și afinelor până la gradul al treilea inclusiv în relatarea faptelor de care au cunoștință. Textul de lege dedus controlului relevă o evidentă utilitate în cadrul procesului civil. Astfel, prin instituirea acestei interdicții se asigură *de plano* echilibrul procesual al părților în litigiu și se respectă unul dintre principiile fundamentale ale dreptului procesual — principiul aflării adevărului, statuat la art. 129 alin. 5 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia: «Judecătorii au îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale. Ei

vor putea ordona administrarea probelor pe care le consideră necesare, chiar dacă părțile se împotrivesc.»

Pe de altă parte, incapacitatea rudelor și afiniilor până la gradul al treilea inclusiv de a depune mărturie, fiind stabilită exclusiv în interesul părților litigante, este o incapacitate relativă, astfel încât părțile pot conveni, expres sau tacit, îndepărtarea interdicției cu un atare obiect. Astfel, potrivit art. 189 alin. 2 din Codul de procedură civilă, rudele și afiniile pot fi audiați ca martori

dacă partea în favoarea căreia a fost consacrată o astfel de interdicție nu formulează obiecțiuni cu privire la audierea lor.”

Soluția adoptată în decizia anterioară, ca și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au apărut elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 189 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adriana Sărac în Dosarul nr. 5.288/211/2008 al Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.389

din 29 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Petrică Herăscu în Dosarul nr. 7.908/333/2006 al Judecătoria Galați.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.908/233/2006, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Petrică Herăscu într-o cauză civilă având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin art. 16, 21, 24, 52 și 126 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece restrâng liberul acces la justiție și dreptul la apărare.

Judecătoria Galați apreciază că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt neconstituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 și art. 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 2: „(1) Acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează astfel: [...]”

(1) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și cererilor privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic patrimonial, chiar dacă nu se solicită și repunerea părților în situația anterioară, precum și cererilor privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept patrimonial.

(2) În cazul contestației la executarea silită, taxa se calculează la valoarea bunurilor a căror urmărire se contestă sau la valoarea debitului urmărit, când acest debit este mai mic decât valoarea bunurilor urmărite. Taxa aferentă acestei contestații nu poate depăși suma de 194 lei, indiferent de valoarea contestată.

(3) Valoarea la care se calculează taxa de timbru este cea declarată în acțiune sau în cerere. Dacă această valoare este contestată sau apreciată de instanță ca derizorie, evaluarea se va face potrivit normelor metodologice prevăzute la art. 28 alin. (2) din prezenta lege.”;

— Art. 20: „(1) Taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat.

(2) Dacă taxa judiciară de timbru nu a fost plătită în cuantumul legal, în momentul înregistrării acțiunii sau cererii, ori dacă, în cursul procesului, apar elemente care determină o valoare mai mare, instanța va pune în vedere petentului să achite suma datorată până la primul termen de judecată. În cazul când se micșorează valoarea pretențiilor formulate în acțiune sau în cerere, după ce a fost înregistrată, taxa judiciară de timbru se percepe la valoarea inițială, fără a se ține seama de reducerea ulterioară.

(3) Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.

(4) Dacă în momentul înregistrării sale acțiunea sau cererea a fost taxată corespunzător obiectului său inițial, dar a fost modificată ulterior, ea nu va putea fi anulată integral, ci va trebui

soluționată, în limitele în care taxa judiciară de timbru s-a plătit în mod legal.

(5) În situația în care instanța judecătorească investită cu soluționarea unei căi de atac ordinare sau extraordinare constată că în fazele procesuale anterioare taxa judiciară de timbru nu a fost plătită în cuantumul legal, va dispune obligarea părții la plata taxelor judiciare de timbru aferente, dispozitivul hotărârii constituind titlu executoriu. Executarea silită a hotărârii se va efectua prin organele de executare ale unităților teritoriale subordonate Ministerului Finanțelor Publice în a căror rază teritorială își are domiciliul sau sediul debitorul, potrivit legislației privind executarea silită a creanțelor bugetare.”

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 126 privind instanțele judecătorești.

Este invocată și încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității prevederilor art. 2 și 20 din Legea nr. 146/1997 s-a mai pronunțat într-o cauză cu o motivare similară.

Astfel, în Decizia nr. 258 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 19 martie 2009, Curtea a reținut că nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuate de realizarea actului de justiție. Plata taxelor judiciare de timbru fiind o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația la plata anticipată a acestor taxe (în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța judecătorească) este justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora. De asemenea, la finalul procesului judiciar sarcina suportării cheltuielilor judiciare, inclusiv a celor constând în plata taxelor de timbru, revine persoanei care a căzut în pretenții sau care, în cauzele nelitigioase, a beneficiat de prestațiile efectuate, în condițiile legii, de organele de justiție.

Atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Petrică Herăscu în Dosarul nr. 7.908/233/2006 al Judecătoriei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.443

din 5 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 161 din Codul de procedură civilă

Tudorel Toader — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Carmen-Cătălina Gliga — procuror
 Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 161 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Telemobil” — S.A. din București în Dosarul nr. 13.210/299/2008 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 13.210/299/2008, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 161 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Telemobil” — S.A. din București într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei acțiuni în pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece lasă instanței de judecată posibilitatea de a anula cererea, fără a pune în discuția părților excepția lipsei calității procesuale.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 161 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Telemobil” — S.A. din București în Dosarul nr. 13.210/299/2008 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 noiembrie 2009.

PREȘEDINTE,
 prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 161 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins:

„Când instanța constată lipsa capacității de exercițiu a drepturilor procedurale a părții sau când reprezentantul părții nu face dovada calității sale, se poate da un termen pentru împlinirea acestor lipsuri.

Dacă lipsurile nu se împlinesc, instanța va anula cererea.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 161 din Codul de procedură civilă sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 21 alin. (3) și ale art. 24 din Constituție. Astfel, pentru respectarea dreptului la apărare în procesul civil și pentru respectarea dreptului la un proces echitabil, legiuitorul a reglementat o soluție firească, și anume aceea de a se acorda un termen de judecată pentru împlinirea lipsurilor referitoare la dovada calității de reprezentant, iar numai dacă acestea nu se împlinesc, se va anula cererea.

Curtea constată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut desigur ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional. Or, Curtea a constatat că reglementările deduse controlului de constituționalitate satisfac exigențele impuse de normele constituționale, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 21 alin. (3) și art. 24 din Legea fundamentală.

În ceea ce privește susținerile autorului excepției referitoare la faptul că instanța de recurs a admis excepția lipsei calității de reprezentant, excepție ridicată din oficiu, fără ca instanța de fond să o pună în discuția părților, Curtea constată că acestea reprezintă aspecte ce țin de aplicarea legii, fiind de competența instanței de judecată, iar nu probleme de constituționalitate a normelor de lege criticate.

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.445

din 5 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Miere, prin mandatar Corneliu Alexandru Tanco, în Dosarul nr. 7.157/62/2008 al Tribunalului Brașov— Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.157/62/2008, **Tribunalul Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ioan Miere, prin mandatar Corneliu Alexandru Tanco, într-o cauză civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie o inegalitate între justițiabilii apărați de un avocat și cei reprezentați de un mandatar, aceștia din urmă neputând beneficia de pledoaria mandatarului în fața instanței de judecată.

Tribunalul Brașov — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins: *„Dacă mandatul este dat unei alte persoane decât unui avocat, mandatarul nu poate pune concluzii decât prin avocat, cu excepția consilierului juridic care, potrivit legii, reprezintă partea.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 30 privind libertatea de exprimare și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă, raportate la aceleași prevederi din Constituție și din acte internaționale ca și cele invocate în prezenta cauză, prin Decizia nr. 181 din 26 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 1 aprilie 2008, excepția fiind ridicată de același autor ca și cel din cauza de față.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că restricția mandatarului care nu are calitatea de avocat de a pune concluzii orale în instanță nu constituie o împiedicare a accesului liber la justiție, întrucât partea însăși poate participa la dezbateri și poate pune concluzii înaintea instanței de judecată, iar mandatarul are posibilitatea să formuleze cereri, să propună probe în tot cursul procesului, precum și să depună concluzii scrise.

Curtea a mai constatat că posibilitatea reprezentării părții prin mandatar este prevăzută doar de art. 67 și 68 din Codul de procedură civilă, care stabilesc condițiile de exercitare a acestui mandat. Aceste condiții, precum și limitele în care poate fi exercitat mandatul, inclusiv posibilitatea mandatarului de a pune sau nu concluzii în instanță în numele părții, reprezintă opțiuni ale legiuitorului, care, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilește regulile privind procedura de judecată.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 53 din Legea fundamentală, Curtea a constatat că aceasta nu poate fi primită, deoarece nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de norma constituțională, nefiind reținută restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Referitor la dispozițiile art. 30 din Constituție privind libertatea de exprimare, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Miere, prin mandatar Corneliu Alexandru Tanco, în Dosarul nr. 7.157/62/2008 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 noiembrie 2009.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Magistrat-asistent
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.450

din 5 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Baroul Bacău din cadrul Uniunii Naționale a Barourilor din România în Dosarul nr. 3.185/110/2008 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Baroul Bacău, d-na avocat Larisa Somfălean, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă cu privire la notele transmise de autorul excepției de neconstituționalitate prin care invocă lipsa capacității de exercițiu a Baroului Bacău.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul părții prezente solicită respingerea excepției, arătând că prevederile art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă au mai fost supuse controlului de constituționalitate, Curtea statuând că aceste prevederi sunt constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.185/110/2008, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă,**

excepție ridicată de Baroul Bacău din cadrul Uniunii Naționale a Barourilor din România.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin art. 20, 21 și 124 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu permit recuzarea tuturor judecătorilor unei instanțe de judecată și judecarea cererii de recuzare de către instanța superioară celei din care fac parte judecătorii recuzați.

Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*Nu se pot recuza toți judecătorii unei instanțe sau ai unei secții a acesteia*”.

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile

omului, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 124 — Înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă au mai făcut, în numeroase rânduri, obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală ca și în prezenta cauză, soluția adoptată fiind de respingere a criticilor ca neîntemeiate. Astfel, prin Decizia nr. 1.176 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 23 ianuarie 2008, Decizia nr. 390 din 19 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 20 mai 2009, și Decizia nr. 741 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 4 iunie 2009, Curtea a reținut că instituția recuzării în procesele judiciare este justificată de imperativul asigurării unei judecăți imparțiale, în care părțile să fie protejate de posibila părtinire a judecătorului, cauzată de legătura de rudenie sau de afinitate cu una dintre părți ori de interesul personal pe care îl are în soluționarea acelei cauze sau alte asemenea împrejurări, expres prevăzute de lege. S-a mai statuat că recuzarea nu poate fi decât individuală, și nu colectivă, și ea nu poate conduce

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Baroul Bacău din cadrul Uniunii Naționale a Barourilor din România în Dosarul nr. 3.185/110/2008 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 noiembrie 2009.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Magistrat-asistent,

Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.451

din 5 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

la împiedicarea tuturor judecătorilor unei instanțe să judece procesele cu care au fost investiți în condițiile legii.

Pe de altă parte, Curtea a mai reținut că textele de lege criticate reprezintă norme de procedură prin intermediul cărora legiuitorul instituie cadrul legal pentru exercitarea dreptului procedural de recuzare, în deplin acord cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.

Totodată, textele de lege criticate realizează o veritabilă protecție a justițiabilului împotriva încercărilor nejustificate de tergiversare a soluționării cauzei, restrângând posibilitățile părților de a solicita suspendarea judecării cauzei doar la acele situații care se justifică rațional.

Considerentele deciziilor menționate sunt pe deplin valabile și în cauza de față, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții în această materie.

În ce privește invocarea de către autorul excepției a lipsei capacității de exercițiu a Baroului Bacău, Curtea constată că acest aspect urmează să fie soluționat în conformitate cu prevederile Decretului nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și la persoanele juridice de către instanța de judecată.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vlășia” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 6.846/280/2006 al Judecătoriei Pitești.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.846/280/2006, **Judecătoria Pitești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vlăsia” — S.R.L. din Pitești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin art. 20, 21 și 24 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece lasă la aprecierea instanței de judecată admisibilitatea administrării probelor propuse de părți în dovedirea drepturilor care formează obiectul litigiului.

Judecătoria Pitești consideră că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vlăsia” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 6.846/280/2006 al Judecătoriei Pitești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 noiembrie 2009.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 167 alin. 1 din Codul de procedură civilă, ce au următorul conținut: „*Dovezile se pot încuviința numai dacă instanța socotește că ele pot să aducă dezlegarea pricinii, afară de cazul când ar fi primejdie ca ele să se piardă prin întârziere.*”

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 24 privind dreptul la apărare. Este invocată și încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor legale atacate, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 840 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 22 ianuarie 2007, și Decizia nr. 981 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 4 august 2009, Curtea a reținut că, în ceea ce privește competența recunoscută instanței de a hotărî asupra admisibilității unei probe, în funcție de relevanța și concludența sa, aceasta este un corolar firesc și necesar al investirii sale cu soluționarea cauzei pe care este ținută să o finalizeze printr-o hotărâre legală și temeinică. Dincolo de rațiunile care impun și justifică o atare prerogativă, consacarea ei nu relevă însă niciun fine de neconstituționalitate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să conducă la schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.452

din 5 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 317 alin. 1
din Codul de procedură civilă

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 317 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Stoian în Dosarul nr. 45.741/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul avocat Ștefan Olteanu. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Apărătorul părții prezente solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, susținând oral aceleași motive de neconstituționalitate pe care le-a invocat în fața instanței de judecată. Depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 45.741/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 317 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ion Stoian.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin art. 16, 126 și 129 din Constituție, art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece limitează dreptul de a formula contestație în anulare a unei hotărâri judecătorești la cazul în care motivele contestației nu au putut fi invocate pe calea apelului sau a recursului.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate

la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 317 alin. 1 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins:

„(1) Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:

1. când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii;

2. când hotărârea a fost dată de judecători cu încălcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență.”

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 126 — Instanțele judecătorești și art. 129 privind folosirea căilor de atac. Este invocată și încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 317 din Codul de procedură civilă într-o cauză cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 465 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 4 mai 2009, Curtea a reținut că prevederile art. 317 din Codul de procedură civilă nu au în vedere hotărârile judecătorești susceptibile de a fi atacate pe căile ordinare de atac, care oferă părților cadrul procesual adecvat în care să își poată exercita, cu diligență, drepturile procesuale de pe poziții de egalitate, ci se referă la hotărârile irevocabile, împotriva cărora mai pot fi exercitate doar căile extraordinare de atac, așa cum este cazul contestației în anulare. Legiuitorul a prevăzut cazurile în care poate fi atacată o hotărâre irevocabilă pe calea contestației în anulare, tocmai pentru a garanta echitatea actului de justiție și pentru a-l pune pe justițiabilul care nu a putut invoca, din motive, desigur, neimputabile lui, nelegalitatea citării și/sau încălcării dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență, într-o situație egală cu cel care a invocat aceste motive în apel sau în recurs, cu intenția de a crea un tratament juridic egal între aceștia.

De asemenea, Curtea a mai reținut că, odată invocate pe calea apelului sau a recursului, aceste motive urmează a fi cenzurate de către instanță, care se va pronunța asupra lor, astfel încât nepronunțarea asupra acestor motive în faza recursului dă posibilitatea părții interesate să le invoce în cadrul contestației în anulare, potrivit art. 317 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Din moment ce partea a putut invoca aceste motive pe calea apelului sau a recursului, ar fi de prisos să i se mai acorde încă o dată această posibilitate pe calea contestației în anulare.

În consecință, Curtea a constatat că textul de lege criticat este în concordanță atât cu dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și cu cele ale art. 16 din Constituție, deoarece constituie o garanție a procesului echitabil și se aplică, în mod egal, tuturor justițiabililor ce intră sub incidența normei legale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să conducă la schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În plus, Curtea constată că textul de lege criticat constituie o normă de procedură pe care legiuitorul este abilitat să o instituie în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, cu condiția ca acestea să nu contravină principiilor consacrate de Legea fundamentală.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 317 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Stoian în Dosarul nr. 45.741/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 noiembrie 2009.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Magistrat-asistent,

Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.454

din 5 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. 5 din Codul de procedură civilă

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. 5 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mirela Pongracz în Dosarul nr. 333/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă, personal și asistată de avocatul Florin Kovacs, autoarea excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Apărătorul părții prezente solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, susținând oral aceleași motive pe care le-a invocat în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 333/59/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. 5 din Codul**

de procedură civilă, excepție ridicată de Mirela Pongracz într-o cauză civilă având ca obiect o contestație în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin art. 16, 20, 21, 22, 53, 129 și 131 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece instituie dreptul procurorului de a exercita căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești atât în cazurile la judecarea cărora participă, cât și în toate celelalte cauze, în condițiile în care procesul civil este guvernat de principiul disponibilității.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă consideră că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 45 alin. 5 din Codul de procedură civilă, având următoarea redactare: „*Procurorul poate, în condițiile legii, să exercite căile de atac împotriva oricăror hotărâri, iar în cazurile prevăzute de alin. 1 poate să ceară punerea în executare a hotărârilor pronunțate în favoarea persoanelor prevăzute la acel alineat*”.

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 22 referitor la dreptul la viață și la integritate psihică și fizică, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 129 — Folosirea căilor de atac și art. 131 — Rolul Ministerului Public. Este invocată și încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 45 alin. 5 din Codul de procedură civilă, care reglementează posibilitatea procurorului de a exercita căile de atac împotriva oricăror hotărâri, iar în cazul anumitor persoane (minori, persoane puse sub interdicție, dispăruți) poate cere punerea în executare a hotărârilor pronunțate în favoarea lor, se întemeiază pe dispozițiile art. 131 alin. (1) din Constituție, conform cărora: „*În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor*”.

Cu privire la rolul procurorului în procesul civil, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 68 din 3 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 17 februarie 2005.

Cu această ocazie, Curtea a reținut că procesul civil este, prin natura sa, un proces în care se confruntă interese private. Dar raporturile juridice conflictuale ce fac obiectul procesului civil depășesc, în unele cazuri, interesul părților și intră în sfera interesului public. În toate cazurile, conflictul juridic este generat de o încălcare a unei norme de drept, iar judecătorul este chemat să rezolve cauza în conformitate cu legea care guvernează drepturile subiective disputate de părți. Or, legea însăși, norma obiectivă pe care se întemeiază drepturile subiective ale părților, este un element de interes general, fiind

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. 5 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mirela Pongracz în Dosarul nr. 333/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 noiembrie 2009.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

izvorată — în procedurile stabilite prin Constituție — din voința societății constituite în stat.

Procurorul fiind, prin natura sa, un organ al legii, un reprezentant al interesului general al societății în activitatea judiciară, prezența lui în procesul civil este cât se poate de firească. El nu este parte în procesul civil decât în sens procesual, iar nu și în sens material, iar în îndeplinirea acestei atribuții — ca de altfel în îndeplinirea tuturor atribuțiilor sale — el are obligația, înscrisă în art. 132 alin. (1) din Constituție, de a fi imparțial.

În toate cazurile de participare a procurorului în procesul civil, calitatea de parte în acest sens material aparține titularului dreptului subiectiv ce formează obiectul litigiului, care este liber să dispună de acest drept și să-și exercite fără nicio constrângere toate drepturile procesuale. Procurorul este, fără îndoială, un organ al statului, dar el nu este un „reprezentant al statului” în procesul civil. Atunci când statul are interese procesuale, acestea sunt reprezentate prin autoritățile care administrează aceste interese — Ministerul Finanțelor Publice, instituțiile administrației publice cu personalitate juridică, societățile comerciale cu capital de stat etc. Ca și în procesul penal, procurorul este, în procesul civil, un exponent al intereselor generale ale societății, consacrate prin Constituție și prin legi.

Ca și judecătorul, procurorul este un subiect oficial al procesului civil. El acționează întotdeauna din oficiu și atunci când declanșează procesul, și atunci când intervine în proces, și în cererile pe care le adresează. Scopul acțiunii sale nu este acela de a obține pentru una dintre părți satisfacerea unei pretenții, ci de a veghea ca admiterea sau respingerea cererilor părților să se facă în conformitate cu legea. În felul acesta, principiul oficialității în temeiul căruia acționează procurorul nu anihilează și nici măcar nu micșorează efectele principiului disponibilității, care guvernează acțiunea și comportamentul părților în procesul civil.

Aceste considerente, reținute de Curte în decizia menționată, sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

Cu privire la invocarea de către autorul excepției a încălcării art. 22 din Constituție, Curtea constată că acest text nu este incident în cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.514

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal, excepție ridicată de Fournier Cruchet Sorin Ioan în Dosarul nr. 1.687/257/2007 al Judecătoriei Mediaș — Secția generală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că, în motivarea acesteia, se solicită modificarea textului de lege criticat, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.687/257/2007, **Judecătoria Mediaș — Secția generală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal**, excepție ridicată de Fournier Cruchet Sorin Ioan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că „prin încălcarea art. 23 alin. (11) din Constituție i s-a reținut inculpatului prin rechizitoriu starea de recidivă”. Or, până nu există o condamnare definitivă în dosar, inculpatul nu poate fi considerat recidivist, deoarece s-ar încălca astfel prezumția de nevinovăție. Se solicită Curții o decizie interpretativă, prin care să se constate că textul de lege criticat este constituțional în măsura în care „prin noțiunea de «săvârșire» se înțelege o hotărâre definitivă de condamnare pentru noua faptă și este neconstituțional în măsura în care o instanță care pronunță hotărâri nedefinitive reține că o persoană «a săvârșit» o nouă infracțiune care să-i atragă astfel starea de recidivă”.

Judecătoria Mediaș — Secția generală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal, care au următorul cuprins: „*Recidiva există în următoarele cazuri: [...] b) când după executarea unei pedepse cu închisoare mai mare de 6 luni, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după împlinirea termenului de prescripție a executării unei asemenea pedepse, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an;*”.

Prevederile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 23 alin. (11) care consacră prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

Contrar susținerilor autorului excepției, dispozițiile legale examinate nu contravin prevederilor art. 23 alin. (11) din Constituție, referitoare la prezumția de nevinovăție. Faptul că săvârșirea noii infracțiuni și a stării de recidivă sunt reținute prin rechizitoriul întocmit de organul de urmărire penală nu are semnificația încălcării acestei prezumții, rechizitoriul fiind, potrivit art. 264 alin. 1 din Codul de procedură penală, „actul de sesizare a instanței de judecată”. Numai instanța de judecată, potrivit competenței sale, poate decide dacă în cauză a fost săvârșită infracțiunea reținută în rechizitoriu și dacă sunt întrunite condițiile recidivei. De asemenea, faptul că printr-o hotărâre judecătorească de condamnare nedefinitivă se reține „săvârșirea” unei noi infracțiuni și starea de recidivă nu are semnificația încălcării dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Legea fundamentală, care stabilesc că prezumția de nevinovăție subzistă până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal, excepție ridicată de Fournier Cruchet Sorin Ioan în Dosarul nr. 1.687/257/2007 al Judecătorei Mediaș — Secție generală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

